

DAAR

Daar waren vissers scheep gegaan en ten slotte verdwenen, daar hadden jonge matrozen hun nog jongere geliefden uitgezwaard en met gretig rondgestrooide kushandjes een onvergetelijke hereniging in het vooruitzicht gesteld. Daar hadden oudere zeemannen een barse groet richting kant gebromd om nooit terug te keren.

Daar was een kind, een halve minuut hooguit, aan de aandacht van zijn soezende ouders ontsnapt, had in die nog geen dertig tellen een afstand afgelegd die voor die kromme, mollige beentjes ondenkbaar was en het ook nog eens niet in de richting van een van de vele andere verleidingen op het strand of in de duinen had gebracht, maar regelrecht naar het water, waar het net nog werd gezien op het ogenblik dat het kopje-onder ging, of wellicht al eerder was ontglipt, weg voor iemand het nog had gemist en wegbleef, ook na uren van vereende inspanning en almaar roepen, van duiken, zoeken, de zee roepend in en weer uitgaan, rennen, roepen, almaar, almaar roepen.

Na die eindeloze van wassende angst en slinkende hoop vervuld geraakte uren waarin hun steeds kouder wordende handen onophoudelijk in het water grepen, hooguit een lege fles, een engelstem, wrakhout bovenbrachten, in die eindeloos gerekte uren kon niets anders worden vastgesteld dan al werd toen zij de zoektocht hadden ingezet. Het was weg.